

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 2 fi. 60 cr., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 4 franci. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Portrete contimpurane.

Tanasi Cadelniță.

Mai de trebă și cu dreptate om decât părintele Tanasi din Burduhuseni nici că se pomenește. El înțelege înălțimea chiemării sale și neîmpăcat când aude de un negoț cu cele sfinte și nici dușmanul seu de mörte, vornicul Doxachi, nu pöte dice că l'ar fi prins vr'odată cu oca mică. Nu-i vorbă, are și Sfinția sa năravul seu, ca tot omul slab și muritor; așa are bună óră ciudatul obicei de a fi totdeauna pre-ocupat cu alte treburi — se înțelege că numai din întem- plare — când e nevoit să seversescă óreși care rënduială sfintă. Mai ales nu pot nimeri nașii timpul, în care se nu aibă harnicul preot afaceri grabnice de tot feliul și apoi se petrece în de comun următórea scenă:

„Nu se pöte dragii mei“, dice părintele neteđindu-și cu- viósa barbă, „me grăbesc la tērg, me chiamă protopopul la sfat. Veniți mâne dragii mei, să nu fie cu bănat me rog.....“. Și pășind Sfinția sa cătră ușă se lătesce preste prietenósa față o adencă părere de reu. „Domnule părinte . . .“ îndrăsnesc atunci a se ridica glasurile sficióse.

„Da ce-i iubiților?“ întrebă Tanasi, întorcând ceva capul.

„Domnule părinte,“ repetă nașa încet, coborîndu-și smerită ochii, „fie-ți milă de bietul băiat, ce s'ar alege ore dintrinsul, dacă s'ar întorce nebotezat acasa?“ „Dómnne feresce!“ protesteză energica mósă suflânduși cu tăriă nasul și tatăl își face evlavios cruce și se uită împregiur cu grige. „N'am ce face feții mei,“ răspunde părintele cu blândețe, „sfânta biserică un suferă trăgănări în treburile ei. Să auđim de bine!“ Și blagoslovindu-i părintele pune mâna pe zăvorul uși.

Nașa se înfióră, pare că-i arde în brațe copilul nebotezat. „Părinte!“ strigă ea desperată, „vom împăca pe sfânta biserică...“ „Ce ai ăis draga mea?“ întreabă părintele zimbînd cu cósda ochiului și depărtându-se puțin dela uşă, „ce ai ăis?“ „Vom împăca mânia lui Dđeu, om plăti o cădelniță nouă.“ „Face doi zloți“, dice Sfîntia sa întindînd mâna și adaugă apoi cumpênind cu nespúsă plăcere sufletescă banii zingănitóri, „nu fac negoț cu cele sfînte dar . . . biserica e totdeauna blândă față cu binefăcătorii ei. Grăbiți-ve numai ca să nu me întărdii peste mēsură.“

Și cu o răpejune nepomeniță mântuesce apoi Sfîntia sa cazanele și în graba cea mare nici nu bagă de samă că ține cartea întórsă; apoi se mai liniscesce părintele, oftéză greu și urméză: „Boteze-se robul lui Dđeu Eustachaie . . . .“ „Ára, da cum domnule părinte; cine s'o auđit de-aeste. Ȑi cum îi dice, numai crestinesce să fie,“ se vaetă nașa; „cum dóră Stahie!“ îi secundeză mósă ștupind cu hăznicie în sîn.

„N'am vreme să mai stau la socotélă cu călindarile“, replică părintele aspru, și sufulcându-și mănecelul își răpedesce mâna în spre copilul ce se bocesce amarnic.

„Stăi domnule părinte, stăi!“ , țipă nașa ca eșită din minte . . . . „trei luminări la icóna Maicei pecreste.“

„De ceară?“ întrebă părintele ridicându-și pेत्रunđetórea privire. Aşa se trăesc Sfinția ta!“ întăresce sirmana femee.

„Amin!“ ڊice atunci părintele cu un glas nespus de blând și iubitoriu, „sē te miluescă cel sfânt precum miluiesci tu sfânta biserica ta“.

Copilul capetă apoi un nume frumos, Acsente sau Pamfil, după cum voiesc nașii și aceștia se întorc plini de bucurie acasă, povestind cumătrilor, cum nu-i pasă părintelui nici de ocară protopopului ce-l astéptă, dacă e vorba sē facă un bine la cei ce fac bine bisericei.

Căt pentru Sfinția Sa, apoi e timp sē mai prindă la puteri după atăta muncă luând o gură plină de vinul ce l'a cumpărat dăunăđi un alt naș pentru „sfânta biserică“.

În urmă oftând greu, deschide lada cea cu trei lăcate din fundul patului și numeră banii destinați pentru cumpărarea unei părechi de boi la primăvară și-i întovărășesc cu cei doi zloți de nou căștiđați.

„Încă trei, patru cumetrii!“ ڊice Sfinția Sa și inima îi ride de bucurie, apoi închide cu mare luare aminte lada și trece în grajd. „Ioane“, strigă părintele cătră argatul din podul fênelui, „aveam de gând, auđi tu aveam de gând sē merg la tērg dar mi-am tras de samă. Sē aduci Dumineca luminările de ceară ce or arde înainte Maicei Domnului, ca sē le ascundă preotésa pentru sfințele Pasci, dóră-e păcat sē ardă în Dominecele de rēnd. Ioan nu respunde, el înțelege ce vrea sē ڊică părintele.

Popa Tanasi și-a isprăvit tréba cum nu se póte mai bine, se retrage în odaia sa și după câte-va minute i se închid obositele pleope, ear gândurile părintelui se primblă purtate de visuri îndrăsnețe printre cele mai frumoșe ciređe de boi.

Đică cine ce va vrea, dar părintele Tanasi din Burduhu-

seni tot onf de trebă și cu dreptate rămâne. El înțelege înălțimea chemării sale și e furios și neîmpăcat când aude de vre-un negoț cu cele sfinte și nici dușmanul seu de mörte nu pöte dice că l'ar fi prins vreodată cu oca mică. Așa e povestea lumii.

Radu Nor.

Cântecul gintei țigănesci.

Latina gintă e Regină
Intr'ale lumii ginte mari.

V. Alecsandri.

1.

Țiganca gintă e matreață
Intr'ale lumii ginte mici,
Ea pörtă 'n frunte-o negră-ceață,
Ce spăriă pre cei pitici.
Menirea ei tot inainte :
Vara la umbră, érna la foc,
Și decă are, mănacă plăcinte,
Er' decă n'are dă de noroc.

3.

Țiganca gintă n'are parte
De-ale pământului comori,
De-acea fură ce-î cade'n parte,
Și se hrănesc cu-a ei surori.
Dar e teribilă 'n mânia,
Când prinde ceva de mâncat,
Nu dă la nime nici o faliă,
Nici să-l vadă de fόμε culcat.

2.

Țiganca gintă-î o lótră mare
Plină de farmec și de minciuni;
Străinu'n cale i-dă tot ce are,
Numai să scape de-a ei fii buní.
Urită, próstă, răpítóre,
Nóptea pe lună fură ce pöte,
Ear' când e ziua și este sóre,
Șede la umbră'n ascuns și róde.

4.

In ziua cea de judecată,
Când va fi dusă la jude 'n sat,
Țiganca gintă va fi 'ntrebată :
„Tu blăstemată, de ce-ai furat?“
Ea va răspunde sus și tare :
„Domnule jude, din ce-am furat,
După cuviința, partea cea mare,
Pentru dreptate — ție ți-am dat!“

Tóder Varză-acrá.

Proiect de constituțiune ruscă.

Popórale din Rusia, cu Nihilisții dimpreună, s'au hotărît a-și lua constituția, decă nu li se dá de bună voiă. Temerea, că luându-și popórale Rusiei constituția cu forța, lesne s'ar putea întempla, ca se mai și fure, a motivat pe ímperatul tuturor rușilor, a aproba următórea constituția, pregătítă încá de harguțul Melikov :

§. 1. Fiácare rus e liber, până nu se prinde.

§. 2. Drepturile aristocrației din nascere remân până la altă ocașiune nealterate, din contra, se asigură fiácarui rus dreptul de nascere, și deci încolo póte íntra în acéstă lume, cu capul sau cu picióarele ínnainte oricând și ori unde-i place.

§. 3. Se instituie din tóte clasele poporului, ca in Ungaria, o dietă constituționala, care ține necondiționat cont de voiă și íntereselé regimului.

§. 4. Libertatea presei se garantéză ori-cărui diar, care scrie pentru regim. Foilor opoșiionale, se póte numai până atunci íntređice eșirea, până-și modifică din libera voiă párerile.

§. 5. Dreptul de coalítiune se póte executa la ori-care ocașiune când se execută justiția prin streang. —

§. 6. Fiácarui rus îi e conces a mânca atátea luminăr de sên, câte are și câte póte.

§. 7. Tóte drepturile constituționali sânt garantate, așa spre exemplu: Libertatea cugetárilor, libertatea billardului, libertatea mascelor, libertatea bárbilor și a tuturor mișcámintelor națiionali.

§. 8. Poliția e oblegata a respecta drepturile civilor Rusici privitóre la propria lor casă, până-ce nu primesce alt ordin.

§. 9. Toți rusii nobili și plebei, bárbai și femei sânt

innaintea legilor, nihilisti și nihiliste, se spențură fără respect la stare sau gen.

§. 10. Aristocrați și plebei put după mörte egal.

§. 11. Fiăcare rus arc dreptul a pretinde dela puterea executivă, ca se fiă corect spențurat.

Dat în Moscau în ziua sântilor apostoli Petru și Pavel

Alexandru Nr. III.

Urzică Scandalografescu.

Nimica în lume nu se pöte mișca decât în virtutea impulsiei date!

Ași töte diarele din Ungaria sânt pline de mișcările electorali!

Puterea mișcătöre este totdeauna în proporțiune cu puterea motoriulu!

Un motor corupt, corupte mișcări produce!

Și cine a fost motorul principal al alegerilor dietali în acest stat corupt, numit Ungaria?

Tisza!

Dela cel mai vândut fispan până la cel mai petecos pandur; dela cea mai coruptă mitră, până la cel mai evlavios suflător în cădechiță, totul s'a pus în mișcare, spre a conlucra la ruinarea Ungariei prin susținerea regimului lui Tisza — Vodă. Unde puterea existențelor catilinari n'a fost suficientă de a apăra așa numita: „Libertate ca în Ungaria“ s'a reclamat autoritatea „Hinterladerului“! Pițula și cinzaca s'au jertfit deopotrivă pentru constituția!

Între românii, cari și-au versat sângele conștiinței naționali și al propriei prostii pentru dogmele lui Tisza-Vodă, ocupă primul rang episcopul gr. cat. din Gherla, Szabo. Acest uns cu petrolu al Domnului, a fost primul între acei nebuni seculari, care a călcat scriptura, ca și legea criminală, prin circular sobolic, și a ridicat cultul politicei activității la suprema potență a nărădiei.

Cu toate acestea, vinzătorul drepturilor naționali române, Szabo, în nenijlocită apropiere de primul institut de corecțiune din țară, umblă încă liber, precând alți făcători de fărădelegi se prind. —

Al doilea présânt archidenunciant al celor mai vitali interese naționali române, a fost arhiepiscopul și metropolitul românilor gr. or. din Ungaria Dr. Miron Românul. Și acest trântor cu mitră în credință posedă o conștiință archipăstorască, a exmis un circular cătră creaturile supuse afurisitei sale autorități, pe cari, sub masca respectului cătră legi, le îndemnă a călca, în numele lui Christos, solidaritatea națiunei române. Dăc în numele lui Christos, care odinióră pe alți șarlatani i-a dat cu bâta afară din biserică

Dr. Miron Românu, acest sarcofag al constituțiunei bisericii gr. or. din Ungaria, după-ce a consumat preste 90,000 fl. de pe spetele unei turme părăsite, și n'a produs decât bitongi canonici și nepôte isaia-dănțuitoare, posede încă obrăznicia a crede, că în archidieceasa sa, mai există cineva, care dă pe consciința lui archiepiscopescă, o ciapă degerată.

Da, înțeleg un circular archiepiscopesc al lui Dr. Miron Românu, cătră servitorele din strada Măcelarilor sau din strada Cisanădiei. Aici s'ar mai afla pôte material cu credința recerută în consciința archiepiscopescă a lui Dr. Miron Românu, airea nu. Nu pentru-că Dr. Miron Românu a sciut archidemoralisa conceptul „Episcop“ până la acel grad al desprețuirei, încât ađi fiăcare român onest, aude cu mai multă pietate clopoțelul unui corturar, sunând pe strade, decât boncăitura clopotului archiepiscopiei din Sibiu.

De aceea nu m'a durut capul, când am cetit circulațratul lui Dr. Miron Românu, cu datul Sibiu 11 Iunie 1881. Nu pentru-că atari zdrențe de reverendă fiă ele țesute din cămașa, pentru care s'au aruncat odinióră sorti, nu mai sânt în stare a nimici unanimul vot al unei întregi națiuni, conscie de destinul seu.

Națiunea română, la alegerile trecute, a trecut preste consciința circulațore a lui Dr. Miron Românu cu un: „Pfui:“ la ordinea đilei. Cu-n: „Pfui“! va trece și istoria preste acea individualitate sacrovindută, care a furat națiunei sale numele, ca se 'l folosască la finea circulariului seu întru falsificarea opi-niunei publico-române.

Eu mult me mir, cum nu cunosc episcopii Szabo și Dr. Miron Românu st. scriptură și nu se tem de împlinirea prorociei lui Zacharia, cap 11 stich 17, care đice: „Vai de păstoriul prost, care părăsesce turma, sabia va fi preste brațul seu, și

preste ochiul seu cel drept; brațul seu va seca, și ochiul seu cel drept va orbi“!

* * *

Tărățele națiunii române din acea parte a Transilvaniei, cunoscută sub numirea „Țara Oltului“ așa numiții: „Boieri mâncați de moli“, au dat și acum, ca la tóte alegerile dietali, cele mai vii doveđi despre necapacitatea lor constituțională. Ca păduchii, cari se încumet din întunecimea nimiciei lor anonime, a mușca, așa și aristoculdușii din Țara Oltului, s'au încercat a rupe din trupul solidarității națiunii române.

Păduche cu păduche; boier cu boier! Nu se putea deci altcum, decât ca se voteze boierii din Țara Oltului, pentru „Anti-Boer“, pentru un statist din Vurstelteatrul parlamentar din Budapesta, pe care decă-l vei lega de gard și-i vei pune fân dinnainte, la porunca lui Tisza-Voda, il mănecă.

Motorul principal, care a pus pe nobeliții boieri din Țara Oltului în activitate, a fost și acum rachiul, cu mica deosebire, că candidatul-lor Anti-Boer, după cum ne asigură „Gazeta Transilvaniei“, a știut, pe calea administrativă a exposessiona pentru fiăcare zdrénță de boier o deosebită cărciumă.

Așadér pe viitor boierii din Țara Oltului, nu vor mai fi expuși la neplăcerile de a fi aruncați afară din cărciume străine, ci se vor bucura de dreptul, de a face în cărciuma proprie limbăriță după vinars, pentru-că regimul nostru a întrelăsat a le da, pe calea administrativă și rachiul neapărat recerut la exercitarea dreptului de cărciumărit.

Înaintea alegerilor se lațise îngrijitórea veste că între boierii din Țara Oltului s'a lățit bóla vėrsatului. Și nu era vorba de vėrsatul comun, care atacă pe oricare plebeiu muritor, ci amėsurat rangului nobilitar, de vėrsatul cel pistriț. Vestea

acésta s'a dovedit de falsă, pentru-că, decă boierii din Țara Oltului ar fi fost într'adever de vărsatul pistreț atacați, nu s'ar fi putut admite la alegeri. Bóla însă, ce s'a privit la prima vedere de vărsatul pistriț, a fost cu totul alta și nu așa în mare grad periculósă. A fost „râiă“ și acésta râiăe de cea cu fluturi la urechi, care dela periodul terțiar al pământului, nu s'a mai pomenit pe alte locuri.

* * *

Cine posede ceva mai bun, decât paie în glăvățină, a ghicit la moment, că articuli din Telegraful Român Nrii. 47 și 48, ai preotului din Isbita N. Băieșan, privitori la scandalodrama Varga Catalinei, nu sânt alteeva decât o isbitură prospătă la debili pãreti ai biografiei, premiate cu 500 de fluturi austriaci, cari începuse a se surpa de greutatea memoarului lui Șuluț Nr. III. Ambii acei articuli au făcut asupra cetitoriului impresiunea, că isbitura e pregătită de un măiestru, care absolvând bucovna, s'a cređut că scie ceti și-n ciaslov; dér a dubita în soliditatea materialului, n'au fost îndreptățiti nici acci aderenți ai apostolului Toma, cari posed experința, că nu tóte cele ce spun cei cu crucea-n frunte sânt koscher.

Acum ne istorisese un corespondinte al Observătorului Nr. 45. că părintele N. Băieșan din Isbita, a isbit pãreții debilei biografii premiate, cu material cunoscut chiar și ómenilor mai puțin versați în istoriă sub numele: Minciuni. Of și ce mare păcat, că s'a folosit părintele Băieșan de atare material. Părintele Băieșan, care se bucură, ca toți cronicarii de asemenea ignoranță în mitologia Varga Catalinei, numeră cel puțin între acei martori oculari, acãror experință redima în 48, pe o etate de 48. de óre și așa nu se póte afirma, că ochii lui ar fi fost corupți de vicleniile acestei lumi, în

momentul, când s'a prins Varga Catalina. Cu ochi așa tineri pentru-că nu pot presupune, că în Isbita capătă omenii, ca mâțele ochii numai a opta și — ar fi fost părintele Baieșan în stare a sparge întunerecul mistic, ce jace preste isbiturile isbite în varga Catalina, în comuna Isbita. Și acesta cu atâta mai ușor cu cât, după cum se vede din articulii Telegrafului Roman ochii părintelui Baieșan se par astfeliu formați încât ved numai petele sórelui dér razele lui nu.

Cu experința unei etăți de 48 de óre, vorbind adevurul, nime n'ar fi ca părintele Baieșan în stare a chiarifica entusiasmul poporului, cu care a fost întâmpinată prinderea Varga Catalinei, pentru-că unii cronicari vor a sci de un prând grandios, care a remas în Isbita neconsumat, din cauza că iuțala cu care au pornit prindătorii Varga Catalinei din Isbita o asemănă cu aceea a țiganului când a întâlnit ursul în pădure, și întrebat că n'a vedut lemne uscate pe unde a umblat, a respuns: „Ba nici verđi n'am vedut“!

* * *

În România, trăind camilavea cu prostia mult timp în concubinată, a născut pe bastardul „regres“. Acest bastard a trecut Carpații, a ocupat teren, cu deosebire, în mărginimea Transilvaniei și a produs mult gunoiu cultural. Pe gunoiul acesta a crescut în Seliste și jur o generațiune bogoslóvă, care ași încă consumă mai multă tămâia decăt mămăligă și cade în genunchi la pământ, când vede patrafirul, de ar fi acesta legat chiar și de gâtul unui măgar.

Cetiți Observatoriul Nr. 45, rubrica: „Scăldătórea oii în Seliste“ și ve veți convinge, că drept argumentez. Aici ne spune un corespondent al acestui țiar următóarele: În preséra prorocului George 1881 au făcut trei preoți din Seliste și unul

din Galiş târziu nóptea serviţii divine la 200 indiviđi bolnavi adunaţi din tóte părţile Transilvaniei în munţii Selistei la fântána Foltei, în credinţa, că bënd apă din acea fântána sau scãldându-se în ea, se fac sănătoşi.“ —

Iată locul Vifterzdei în munţii Selistei, unde se adună în făcare au la đina sântului George sute de orbi, schiopi uscaţi din tótă Transilvania, şi aşteptând mişcarea apei, nu simt cum nişte şarlatani singhiliaţi le trag pelea preste urechile cele lungi.

De astădată s'au adunat 200 de oi la fântána Foltei în munţii Selistei. O însămnată turmă de ignoraţi, dér după părerea mea, mult prea mică, decă e drept, ce afirmă corespondentul Observatoriului, că a observat la ea patru măgari.

În România, ca şi la noi există o înmenseă massă de popor aplecată la nebunii tipicari, ce le a creat camilavea din învetăturile lui Christos. Asta e prea adevărat. Eu neg însă cu desevirşire, că preoţii, cari au chiemarea a purta lumina înaintea masei poporului întunecat, trebuie să mai jóce şi în secolul a 19-lea, în interesul luminării poporului, însu-şi pe prostul. Pentru-că nu e adevărat, că massa poporului are lipsă de neghiobii culturali, şi se luminează fórte cu încetul. Asta-i o simplă frasă a acelora, cari nau căutat nici odată serios la luminarea poporului. Şi ce se face ađi spre eliberarea poporului de superstiţiunile culturali? Absolut niméca. Din contra massa poporului e expusă ađi, ca şi în secolii trecuţi, la speculaţiunile mârşave ale molitfelnicului. Ađi, ca şi mai demult, se observă nisuinţa de a scuti massa poporului contra oricărei conturbări din partea minţei sănătóse.

Am mai đis eu şi susţin şi acum : Reformaţi tipicul sântilor părinţi, de voiţi a fi scutiţi de incusa, că conlucraţi în secolul al 19-lea la îndobitocirea sistematică a poporului.

Reformați tipicul sântilor părinți episcopi, că civilizațiunea moderna ve cresce preste cap. Noua generațiune a înteligiței ađi mâne ve denegă respectul condiționat de poziția ce ocupați. Acestei generațiuni îi urmăză în curënd-poporul de rënd. Acea turmă de 200 de capete din munții Selistei, olögă cum e ve plécă înmainte, și atunci cei patru geșeftari patrafirați dela fântâna Foltei vor remânea înnapoi, lătrând, ca cățeuă după locomotiva, ce i sbóră predinnaintea ochilor.

* *
* *

„Mâncat'a lăcusta cele ce au remas de omidă și forfecariul mancat'a cele remase de lăcustă, iar pe cele remase de forfecar mâncatule-a episcopul Inocenție!“ Ioel. Cap. 1 st. 4

Spitalul Gârloși din Buzeu cu-n venit anual de 30,000 franci se administréză de părintele episcop Inocenție după principiile aretate în cartea prorocului Ioel C. 1. st. 4. Din motivul acesta s'a făcut chestia administrațiunei institutului filantropic Gârloși object de înterpelețiune în camera României. Până acum nu s'a dat repuns la acea înterpelețiune, se astéptă însă, că ministrul cultelor României va urma pe colegul seu Statescu, fostul ministru al internelor, care a respuns în ședința de 29. Maiu la înterpelețiunea lui Codrescu, asigurând camera, că i-a succes a prinde bandele de tâlhari, cari împedeau comunicațiunea între Galați și Brăila.

Prorocul Bileam.

Despre întâmplările în luna lui Iuliu.

M. 1. Episcopii biserecilor române din Ungaria cetesc pentru deputații căzuți la alegerile dietali un „Trisagion“.

J. 2. Comitetul central al alegătorilor români din Ungaria și Transilvania decide păstrarea circularilor electorali ale Episcopilor Miron și Szabo, ca rarități în: „Spirt“.

V. 3. Tisza-Vodă, vorbind cu sine, ține: Amice, încă o atare victorie electorală și noi suntem perduți!

S. 4. Corteșii din Ungaria numărându-și pițulele, află că recolta a fost de frunte.

D. 5. Medicul comitatens din Făgăras secéză pe un boier, cădută la alegerile dietali jertfă a înbuibării, și află în el o cinzacă de sticlă, ce i-a fost lunecat cu rachiul cu tot pe gât la vale.

L. 6. Popii, cari au lunecat pe ghiața circulariului arhiepiscopului Miron Românul și și-au spart conștiința națională, capătă brăuri în tricolorul maghiar, pițule . . . cât!

M. 7. Spre întregirea edificiului monumental, în trei părți și cu ușa-n pod, din grădina metropoliei din Sibiu, se mai zidesc un cotet, în stilul bizantin.

M. 8. Opiniunea publică strigă: Aplicați legea criminală asupra abuzurilor comise la alegerile dietali, și ve veți convinge, că lui Tisza Vodă nu-i rămâne nici un vot în dieta Ungariei.

J. 9. Între Ungaria și China se încheie un tractat, încă nefalsificat, pentru asigurarea reciprocă a proprietății literari.

V. 10. Dr. Miron Românul umblă încă liber pe strade.

S. 11. Ministrul nostru de resbel face redute în Bosnia și întreabă: „Habens keinen Türken gesehen“?

D. 12. Dr. Miron Românul cântă: „Împăratul ceriurilor, etc“ după melodia: „Marșul lui Klapka“!

L. 13. Pentru explicarea contradicțiilor diametrali din numărul Telegrafului Român 68, se ține ședință consistorială și se decide predarea presidentului comisiunii tipografiei arhiepiscopale în cura institutului din loc pentru alienați. —

M. 14. În opidul Reşinari se vinde principiul solidarităţii naţionale române minus offerenti. Un consorţiu din membrii deregătoriei opidane îl cumpăra cu trei piţule şi-l vînd întreprindătorului parlamentar, Szöcs, cu bun profit.

M. 15. Dr. Miron Românul laudă pe Tisza Domnul.

J. 16. Administratorul autocefal al tuturor protopopiatelor vacante gr. or. Moise Lazar plăcă la băi, încredinţând substituirea sa Zodiei Racului.

V. 17. Csato cetesce epistola lui Dr. Mocioni Alexandru cătră comitetul partidei naţionale din Lugos capătă ametecli şi cade leşinat la moment. Tóte mijlocele încercate pentru deşteptarea lui se arată zădarnice. În fine îl frotéză cu circulariul lui Dr. Miron Românul Nr. 1921 Pres. Csato se deşteptă, deschide ochii şi dicé: „Trec la nemire“.

S. 18. În Sibiria se dau Ovreilor drepturi egale cu ceilalţi locuitori.

D. 19. Vestitul autor „Knigge“ se scólă din morţi şi serie pentru executorii de dare din Ungaria: „Arta de a umbra cu ómenii“!

L. 20. Décă plóuă la sântul Ilie, în ziua următoare e ud.

M. 21. Trei popi din Selişte şi unul din Gales se promovéză la rangul de doctori în rasul fără sêpun, cu reşedinţa-n: „Foltea“.

M. 22. În camera Romaniei strigă A. Lahovari: „Trădare“! pentru-că ministrul esternelor concede, ca Oltul, care vine din Austro-Ungaria, se între în Dunăre, care, dela porţile de fer în jos, este a statului român.

J. 23. Redactorul lui „Ellenzék“ Bartha se dispensează de civilizațiunea europénă.

V. 24. Popa gr. or. care, sub scutul circulariului arhiepiscopului Miron Românul la alegerile din Turda, s'a îmbătat pentru binele națiunei ca un porc, capetă din fondul reptilielor un apanagiu de una litră vinars pe di, pe viétă.

S. 25. Archicorteșul Dr. Miron Românul laudă pe Tisza Domnul!

D. 26. Marius se mută de pe ruinele Cartaginei pe ruinele libertății electorali din Ungaria.

L. 27. Deputatul lui Dr. Miron Românul din cercul Cisnădiei: „Szöcs“ se denumesc inspector general preste spălătorea de lăna, ce o tund organele finantiari de pe turmele de oi din Ungaria.

M. 28. Dr. Miron Românul se innaintéza, în comitatul Sibiiului, la rangul de: „Archipandur“!

M. 29. Dr. Miron Românul se ține cu mânilor de obraz și întrebă: „Cine m'a pălmuit preste fălci“? Apoi răspunde cu'n vestit alienat: „Me tem, că eu însu-și am fost acela“!

J. 30. Bismark și Gladston, în prevederea evenimentelor din peninsula Balcanului, î-și ascut limbile.

V. 31. Archipandurul Dr. Miron Romanul î-și cöse pe camilavcă șinóre și ciucuri în tricoulor maghiar.

Cocóna Gurădulce.

Căt! Aseră aud bubuind pe trepte, se părea c'o ciurdă de vaci urca în sus. O uşă se deschide una după alta c'o iuţală electrică; şi remăn deschise. Cine vine, de se părea c'o mână strechia: Cocóna Sfecla! Roşiă ca racu-n obraz şi plină de sudori, intră în odaia, î-şi aruncă şignonul; „puf“ la podine şi strigă, ca din gura şerpilor: Victoria! Victoria! . . . Vivat! . . . se trăescă metropolitul Miron! Ura! . . . veđi ala-î metropolit, ţucu-i guriţa . . . Vivat! . . . se trăiescă activitatea! . .

Ai nebunit Sfeclo — î-i dic — ?

„Am nebunit cocónă Gurădulce m'a, nebunit!

De a-şi şci că nu me vede metropolitul Miron, de bucuriă mi-aşi sări din pele!

„Da ce-i fa?”

„Am nebunit cocónă Gurădulce și cu mine a nebunit tótă lumea! În Maierii Sibiiului cugeti că arde! Tóte Mãierile și-au lăsat súștariul cu laptele sub vacă, și au fugit la crâjmă, că se bea pe sănătatea metropolitului Miron! Servitórele din strada Cisnădiei, din strada Măcelarilor și din tóte stradele până pela Reitsul, fac mâne séră metropolitului Miron, Fakelzug . . .

Ura! . . . Se trăiescă metropolitul Miron!

Să trăiescă activitatea! . . .

„Da ȕeu cocónă Gurădulce nu sci nimica?!”

„Nici pomană“ fă!

„De se-ți spun cocónă Gurădulce! Metropolitul Miron a scos un circular. Ca se nu scie nimenea, l'a dus în persónă la tipografia, Pa cules, l'a tipărit și l'a trimis ei cu mâna lui la toți protopopii și la toți popii. Prin circular le poruncesce la toți, ca se aléga deputați la dietă. Care nu alege, la ala-i radé barba! Vivat! Vivat . . . Séra bună cocónă Gurădulce . . . me duc se spun și cocónei Pětránjăl . . . me duc se vestesc la tótă lumea . . . séra bună . . . Ura . . . !

Ca volbura a venit, ca volbura s'a dus, eu am remas cremene! Mițuluc!

Cât am vėđut alaltăséră stéua cea cu códă pe ceriu îndată am ȕis: Nu-i bine! Are se urmeze, ori bătaiă ori vin lăcuste-n țéră; colera sau ciurma, o ipacostiă vine pe noi, și iacăto: Circulariul metropolitului Român, cât!

O ucigă-te sfânta cruce cămilavcă hipochondrisită și hipohunizată și hipoafurisită! Căț! Gozpodi pomilui! Veđi tu pe cine înbuibi cu sudórea biserecii, cui te-nchini, ca se-ți vindă țéra și națiunea . . . pei satano! . . . Căț!

Nr. 1921. Pres.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Circulariu către oficiile protopresbiterale din arhiepiscopia Transilvaniei.

Fraților în Iuda! Depărtați delă voi deșarta credință, că antecesorul meu, apostolul Iuda, precum greșit se învătă, a vîndut pe Christos din îndemnul diabolic, de a face geșefuri particulari. Nu fraților în Iuda! Marele apostol Iuda, via oglindă a cărărilor și faptelor mele, a purces la vinderea lui Dumnezeu Fiul, din punct de vedere mult mai înalt.

Scim cu toții din sânta scriptură, că apostolul Iuda a administrat punga cu averea societății Domnului Nöstru Isus Christos. El a fost, ca se me folosese de un termin mai modern, primul ministru de finanțe în statul Domnului Nöstru Isus Christos.

Pe timpurile acelea biserica creștină nu se bucura de atâtea fonduri, ca ađi. Cu deosebire nu exista fondul Rudolfian.

Societatea sântilor apostoli era, aprópe de bancrot. De unde era se se acópere deficitul, ce-și cásca-se fálcile și sta gata a înghiți întreaga societate creștinésă?

În acest critic moment o idee sublimă a fulgerat prin agera minte a prototipului meu Iuda: Façerea unei operațiuni finanțiare; prima în analele noului testament. Precum bine știți, a vîndut pe Christos cu 30. de arginți, și a mântuit societatea creștinésă.

Puțini bani 30 de arginți, dér, după împregiurările de atunci, de-ajuns pentru salvarea biserecii din perire. Eu fraților în Iuda, și sper că fiăcare dintre voi, sub atari grave împregiurări, că se-mi salvez consciința și biserica, vindeam pe Christos c'o pițulă!

Ađi fraților în Iuda, se află statul nostru bisericesc în asemenea pericol, ca odinora statul apostolilor. Eu, ca se mântuiesc biserica am tras de pe spetele clericali, cu multă părintésă îngrijire, câte-o nojită, și am înființat fondul Rudolfian, l'am administrat cu scumpătate, așa încât, afară de mine, nimenea n'a putut defrauda nici un crucer din el.

Fondul acesta era mult prea mic pentru lipsele nóstre și ale doicelor producătoare de laptele cređinței. Acum am dat de fundul fondului Rudolfian! Ce se facem dér pentru mântuirea biserecii și a următorilor noștrii, cari sbiară după țita de tóte đilele? Nu putem face alta, decât se vindem tot-ce avem mai scump!

Fraților în Iuda! Mai scump decât națiunea nu avem, și după experințele mele personale, în sferile mai înnalte decídătoare nici când n'a respirat în partea acésta atáta bunăvoință specială de a cumpăra, ca și chiar în timpul mai din urmă.

Sânteti deci poștiți fraților în Iuda a conlucra din re-sputeri la realizarea acestei mântuitoare probleme, și a face

afront la ori-ce presiune, ce ar fi menită a ve împedeca în folosirea dreptului vîndării. Tineți fraților în Iuda la suprema virtute cetățenească, care este: Credința nefrântă în moneda sănătoare, respect supunere și ascultare față de legile corupțiunii statului nostru!

Iar care dintre voi dorește a urma pe apostolul Iuda și în exemplul privitor la prescurtarea vieții sale prin stréng, cu Dumneșeu. Eu din parte-mi pătinesc de bôla țiganului, sufer de amețeli, și furcile se construéză încă prea înalte.

Sibiu în 11. Iunie 1881.

Miron Romanul
archibancrot și metrovîndut.

Un cunoscător.

Popa: Veți esta-i vin — oricine pôte jura pe el, că-i natural!

Cărciumariul: De unde deduci dumniata asta?

Popa: Simplu d'acolo, că e așa de acru, încât, pe cale artificiosă, așa o acrime nu se pôte produce!

Abonament nou.

Cu 1. Iuliu 1881 v. se începe un nou abonament la „Calicul“, pentru al II-lea semestru, cu prețul de 1 fl. 50 cr. sau 4 franci.

P. T. Domni, cari au prenumărat numai pentru I. semestru, sânt rogați a-și reînnoi abonamentul de timpuriu, pentru-că fôia noastră nu se expedeză pe credit.

Domnii noi abonanți vor trimite adresele d-lor exact arătând și posta cea mai aprôpe de locul, unde locuiesc.

Cu exemplare complete dela începutul anului mai putem servi.

Numerul present s'a expedit și acelor p. t. Domni, cari, dór din uitare, n'au solvit încă prețul prenumerațiunei pentru al doilea semestru. Neîntrând prețul prenumerațiunei până la 1. August n. expedarea fôii se va sista. Nu privescă nimenea acésta ca semn de neîncredere: E simplu un semn al ne-credituului nostru la tipograf.

Administrațiunea Calicului.

Posta Calicului.

Mai multor Domni: Me bucur, că ve face plăcere lectura ce ve ofer și ve mulțamesc pentru gratulările adresate, altcum suprema, laudă a unui diar se exprimă prin mulțimea abonenților. —

D. R. O: La timpul seu. Materialul acesta e totdeuna nou. Acum ocupă întemplările dilnice tot spațiul. Singur circulariul doctorului M. Romănul î-mi dă pe doi ani material la fôia.

D. Nartis. Ai dreptate, poesia trimisă e scurtă; are numai trei strofe, și o a-și publica cu plăcere, când te ai învoi, ca din acele trei strofe se las patru afară.